

jim svištěl kolem uší. Všude bylo ticho, jen z jedné zahrádky se ozývalo kdákání. Nikdo si toho nevšiml, dokud Edit neza-
houkala na pozdrav dětem, které stály u krajnice. A právě ten
zvuk způsobil malou pohromu. Najednou se branka otevře-
la a ze dvora se vyřítilo hejno slepic. Rozběhly se přímo před

auto – křídla mávala, peří lítalo do všech stran a vyděšené kdá-
kání se neslo všude kolem. Bruno začal vzadu zběsile štěkat.

„Pozor!“ vykřikl Eda, který seděl vepředu s brýlemi naraže-
nými na nose.

Edit opatrně přibrzdila a otočila volantem, aby se slepicím
vyhnula, „To je závod století!“ křičela, zatímco před nimi pádi-
lo hejno slepic jako o život. Jasmína se chytala sedačky a sna-
žila se uklidnit Bruna, který měl pocit, že musí všechny slepi-
ce okamžitě pochytnat. Kohout jim dokonce vyskočil na kapotu
a uraženě si tam načepýřil peří, než seskočil zase dolů. Pak už
Edit bezpečně zastavila a všichni si mohli v klidu vydechnout.
S radostí konstatovali, že slepice se rozprchly a že oni i všechny
slepice včetně kohouta střetnutí ve zdraví přežili.

„Tohle mi nikdo neuvěří!“
Ještě že jsme žádnou nepřejeli,“
lapala Jasmína po dechu
a odfoukla si vlasy z obličeje.

„To je jasné znamení,“
řekla vážně Edit, i když jí
koutky cukaly „že naše
detektivní dvojice Eda

